

Skatten til Staten er traadt i Kraft, skal der se en Overgang til Kommunerne af en Del af de direkte Statskatter, nemlig saaledes, at Land- og Vigningskatten dog med Undtagelse af den paa Tiender hvilende Landafgiften og en Tredjedel af Gammelstatten overgaar til Kommunerne. Denne Overgang sker saaledes, at hver Kommune for sig tager den Skat, der falder i Kommunen, og det er jo en Regel, der slaar til for Kjøbenhavn og Købstæderne, men saa snart vi komme til Landet, møder der os det Forhold, at der findes baade den lille Kommune, Sognekommunen og Handelspladserne og den store Fælleskommune, Amtskommunen. Derfor maa Reglen her nærmere præciseres, og i saa Henseende er det da foreslaaet, at paa Landet overgaar Andelen i Gammelstatten til Amtskommunen, Land- og Vigningskatten og Andelen i Bygningsafgiften til Sognekommunerne og Handelspladserne. Naar man fra Land- og Vigningskatten, hvor Spørgsmaalet er om dens Overgang til Kommunerne, har undtaget Tiendesatten, er dette naturligt fremkommet paa Grund af Tiendesattens særlige Bestaafenhed. Tiendesatten hviler jo paa Tiendejeeren og er for saa vidt ikke ved Ydelsen bunden til nogen bestemt Kommune. Det Forhold, hvorefter Tiendesatten svares, er jo delt, dels efter det matrikulerede Hartkorn og dels efter det tiendehdende Hartkorn, men som sagt ved selve Ydelsen er der ikke nogen Forbindelse med den Kommune, hvor det tiendehdende Hartkorn ligger. Dertil kommer ogsaa, at Tiendesatten, efter at der i Lovgivningen er aabnet Udgang til Tiendeafsløsning med den Virkning, at Tienden bortfalder, er bleven en Skat, der kan og, som man maa haabe, ogsaa vil efterhaanden falde bort, og da der ved Stattens Bortfald selvfølgelig ikke kan blive Tale om at hve Kommunen nogen Erstatning derfor, egner denne Skat sig som sagt ikke til at overgaar til Kommunerne, men maa blive paa Statens Haand.

Angaaende Resultatet af de Bestemmelser, jeg har tilladt mig at referere for det høje Ting, skal jeg nævne nogle Tal. De slutte sig, skal jeg fremhæve, til en Beregning af, hvad Bygningsafgiften vil udgøre for 1897—98. Medens nemlig Land- og Vigningskatten og Gammelstatten ere Skatter, hvis Beløb ere faste og i alt Fald ikke undergivne væsentlig Forandring, er jo Bygningsafgiften en Skat, der er i stadig Stigning, og vil man altsaa saa det virkelige Forhold for Dje, maa der tages Hensyn til, hvad Bygningsafgiften udgør, eller rettere, hvad den vil udgøre paa det Tidspunkt,

Loven træder i Kraft. Det vil da ogsaa være rimeligt, naar Spørgsmaalet er om Befolkningens Størrelse, at tage Hensyn til, hvad Befolkningen sandsynligvis vil udgøre i 1897—98, og hvorledes den til den Tid er fordelt mellem By og Land. I Henhold til Forslaget vil der til Kjøbenhavn overgaa $\frac{3}{4}$ af Bygningsafgiften med 993,000 Kr., Land- og Vigningskat med 105,000 Kr., det vil sige i alt 1,098,000 Kr., til Købstæderne vil der overgaa af Bygningsafgiften 807,000 Kr., Land og Vigningskat 136,000 Kr., Gammelstat 27,000 Kr., i alt 970,000 Kr., til Landdistrikterne af Bygningsafgiften 750,000 Kr., Land- og Vigningskat 1,441,000 Kr. og Gammelstat 1,641,000 Kr., i alt 3,832,000 Kr. Af dette sidste Beløb vil Gammelstatten, som jeg har nævnt, overgaa til Amtskommunerne med 1,641,000 Kr. og de øvrige Skatter til Sognekommunerne og Handelspladserne med 2,191,000 Kr.; i alt vil der paa den Maade overgaa til Kommunerne et Skattebeløb beregnet til 5,900,000 Kr. Jeg nævnte, at Gammelstatten overgaar til Amtskommunerne med 1,641,000 Kr., det vil sige med et Beløb af 4 Kr. 52 Ø. pr. Td. gammelt Hartkorn. Vil man nu spørge, om dette Forhold er ligeligt over for Kommunerne, er det naturligvis et Spørgsmaal, der er meget vanskeligt at besvare, fordi man først maa blive enig om, hvilken Maalestof man vil bruge i saa Henseende, men det ligger meget nær som Maalestof at bruge Befolkningens forholdet, og jeg skal da nævne, at Befolkningen falder paa Kjøbenhavn med 15,6 pCt., paa Købstæderne med 17,1 pCt. og paa Landdistrikterne med 67,9 pCt., og at de overførte Skatters samlede Beløb fordeler sig paa følgende Maade: Kjøbenhavn 18,6 pCt., Købstæderne 16,4 pCt. og Landdistrikterne 65,9 pCt. I Forbindelse hermed skal jeg imidlertid nævne, at naar man foretager en Beregning over, hvorledes Indkomst- og Formueskatten fordeler sig paa Kommunerne, vil man komme til følgende Resultat: Kjøbenhavn 28,9 pCt., Købstæderne 19,6 pCt., Landdistrikterne 51,5 pCt.

Lovforslaget indeholder dernæst nærmere Bestemmelser om Gennemførelsen af denne Overgang af Skatter til Kommunerne. Den træder i Kraft, har jeg allerede nævnt, samtidig med at Indkomst- og Formueskatten til Staten første Gang optrædes, og i de Bestemmelser, der ellers ere truffene i Lovens, fastslaas det, at Kommunerne ikke ville komme til at staa i Forstud med Beløb i Anledning af Overgangen. Det er nemlig klart, at idet Staten lægger en Indkomst- og Formueskat paa Kommunens Beboere, maa